

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

3 Nunquid sacrificiorum oblatio sit specialis virtutis actus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

celliores nostros apud eundem Deum nostrum constitutum. Præterea & simplicia munuscula quæ sanctis offerimus, in Dei laudem & honorem referimus: quippe qui amat in sanctis suis laudari, quatenus eius sunt filij, ad æternam iam hæreditatem recepti; quemadmodum quo regis famulos honore dignatis regem ipsum colis. In summa sicuti sanctos sola dulci adoratione colimus, non latræ: & oratione pulsamus non ut nostri misereantur, sed ut pro nobis orent, eodem interstitio oblationes illis facimus, non sacrificia. Hinc fit absurdè eos errare qui licere negant & elemosinas in honorem Virginis & sanctorum, aut petere aut porrigere. Nam primum aliud est, quàm gratitudinis virtus si sanctorum ipsorum amore elemosinas ob id conferamus, quod nostri sunt interventores apud Deum, ut suo charitatis officio par rependamus. Et præterea elemosinas quas in honorem sancti pendimus, perinde ac de alijs oblationibus dictum est, in Dei honorem cedunt.

Licitum est elemosinas in honorem virginis ac sanctorum petere & possidere.

ARTICVLVS III

Vtrum sacrificiorum oblatio sit specialis virtutis actus.

Primum argum.

Postquam visum est de substantia & obiectio, seu sine sacrificij, quæ ritur quam late pateat. Primum in hoc articulo quantum ad actus an videlicet omnia opera omnium virtutum, sint sacrificia & subinde articulo sequenti quantum ad personas, quæ ad sacrificia obligantur: vtrum vniversi mortales ad hoc obligentur. Quæritur ergo vtrum offerre sacrificia ad specialem pertineat virtutem. Arguitur enim negatiuè primum ex Paulo. Admonet quippe sic nos ad Rom duodecimo. Exhibeatis corpora vestra hostiam viuentem, Deo placentem, &c. & ad Heb. vlt. Beneficentiæ & communionis nolite obliuisci: talibus enim hostijs promeretur Deus. Exhibere autem corporum membra in hostiam, ad corporis affectionem attinet, cuius maceratio plures sit virtutes, nempe per abstinentiam & ieiunium, per castitatis continentiam, & per

fortitudinem in martyrio. Et patitur beneficentiæ quæ officium est charitatis, per misericordiam exerceat & per liberalitatem: non ergo sacrificare officium est singularis virtutis, sed omnium. Huc secundo accedit August. lib. 10. de ciui Dei. ubi ait verum sacrificium esse omne opus quod agitur ut in sancta societate inhaereamus Deo. Addeo tertio quod sacrificium id omne cõsetur quod offerretur Deo. Offerimus ei autem tum mente deuotionem & orationem, tum etiam corpore res: vt decimas, primitias & holocausta, &c. quæ variarum sunt virtutum officia. In contrarium est quod singularia præcepta non dantur nisi de actibus singularis virtutis: & in Leu. singularia sunt de sacrificijs posita.

Veritatem huius quæstionis plaris iam propter Lutheranos scire referi, quàm lapsis temporibus referebat. Negant enim non minus obstinenter quàm impudenter aliquod esse familie Christianæ singulare sacrificium, ad certam atinens virtutem & cultum: sed dicunt omnia virtutum omnia nihil aliud esse quàm sacrificia quædam: atque adeo in Christianismo nihil dignoscunt singularem sacerdotum ordinem: sed aiunt vniversos Christianos veriusque sexus esse promiscuè sacerdotes, iuxta verbum Petri, in sua prima Canonica, vniversos appellantis regale sacerdotium. Ac perinde inficiantur sacrosanctum altaris sacramentum esse sacrificium. De quo quidem expugnando errore constituta hic nobis est proxima, quæ subsequitur quæstio, ut hic articulus eiusdem sit quæstionis substerniculum respõdetur ad præsentem quæstionem tribus conclusionibus. Prima: Sacrificiorum oblatio secundum suam propriam rationem, est actus specialis virtutis, nempe religionis: suam inde nanciscens laudem, quod in diuinam fit reuerentiam. In hoc enim vt lib. 1. dictum est propria ratio religionis consistit. Secunda: Cuncta officia vniversarum virtutum participatiuè & ab extrinseco quatenus per religionis virtutem in diuinum honorem & cultum referuntur, sunt quædam sacrificia. Exemplo ambæ simul conclusiones patefcunt. Virtutum singula ex suis proprijs obiectis sortiantur speciem: vt alia sit fortitudo, & alia iustitia, & sic cæteræ. At verò dum per

ARTICVLVS IIII.

Vtrum vniuersi mortales ad sacrificia teneantur offerenda Deo.

Postquam visum est quomodo sacrificandi virtus cæteris virtutibus imperet, ut pote quasi in suum ipsius finem eas referens, videre restat quam late se ad omnes mortales extendat. Arguitur nihilominus à parte negatiua; Inde faceret nos nomen trahunt quod litandis sacrificijs sunt adscripti, non autem omnes sunt sacerdoti, ergo neq; omnibus incumbit sacrificandi munus. Secundo sacrificare proprium est populi sub lege Dei peculiariter agentis. Nā vt ait Apostolus ad Rom. 3. quæcunq; lex loquitur, his qui sub lege sūt, loquitur: & lex vetus fuit vbi primò populus est: ad sacrificandum verò Deo institutus, vt patet in toto Leuitico: ergo gentiles qui sola viuunt lege naturæ, ad nulla tenentur sacrificia. In contrarium autem est quod sacrificijs Deum reuereri ac venerari est est, de lege naturæ: ad ea autem quæ legis naturæ vniuersitas mortalium tenetur.

Ad questionem sub distinctione, quatuor conclusionibus respondetur. Est enim sacrificium aliud intraneum quod mente immolatur: aliud verò extraneum quod foris exhibetur. Atque hoc extraneum tur sus duplex, vt superius dictum est: aliud scilicet quod sic specialiter est sacrificium vt nullam habeat aliunde laudem, aliud verò quod per se quidem officium virtutis est, licet relatum in reuerentiam Dei fiat sacrificium: qualia sunt cuncta virtutum munia. Est ergo prima conclusio. Ad sacrificium mentis intraneum non solum antiqui lege scripta, Christianiq; sub lege gratiæ, verum & mortalium vniuersitas lege naturæ tenetur: nemo enim viuendum existit qui quatenus creatura Dei est, atq; ad ipsū tanquam ad supremum finem condita, nō teneatur illam intus reuerentiam illi exhibere quæ primo rerum principio supremo que fini debetur. Secunda conclusio. Ad illa sacrificia quæ sola significatione virtutē religionis induunt, soli illi tenentur qui sub lege scripta Dei agunt, vt patet ad suum sacrificiorū numerum, nos verò ad vnicū nostrum. Hoc enim probat locus ille Pauli citatus ad Romanos tertio, nam lex illa fo-

Ecc 4 lum

charitatem referuntur in Deum, quādam charitatis speciem participant, sed nihilominus charitas suam habent propriū obiectum & actum, qui est Deum sub ratione bonitatis eius diligere, ac subinde eadem ratione proximum. Similiter in vitijs futurum per se est peccatum: attamen dum fit propter machinam quandam inde maculā eiu dem vitij contrahit, vt s. Ethic. auctor est Arist. Pari ergo modo propriū religionis obiectum est, Dei excellentia & omnipotētia nobis opitulandi, quam sacrificijs & hostijs protestamur. significantes nos illi esse subditos, & tanquam domino tales debere honores. Quapropter corda nostra altaria ei constituimus, in quibus & per penitentiā cruetas peccatorū victimas ei cædimus, & p. fortitudinē p. eius veritate martyrio nos cōsecramus, & per charitatis feruor incēsus ei adolemus: ac perinde p. misericordiā eius amore pauperib. subuenimus, & per tēperatiā corpora maceramus. Cum hæc in quæ omnia in Dei cultū & honorem virtute religionis referimus, sacrificiorū rōnem participat. Et hoc pacto intelligēdus est Aug. li. allegato De ciuit. Dei, c. 4. vbi quedā horū exēpla congeminat. Et illud Osee vltimi. Reddemus vitulos labiorū nostrorū. Et ad Hebr. vii. Per ipsum (.i. Christiū) offeramus hostiam laudis semper Deo, hoc est fructibus laborum, eius celebrantes nomē. Tertia conclusio. Sunt tamē actiones quædam & officia quæ nullam habent aliunde laudem quā quod in diuinam reuerentiā significādi gratia exhibentur. Et hæc maxime proprie dicuntur sacrificia. Exēpli gratia: Eleemosinas erogare tēperatē ac fortiter agere, etiā si non per virtutem religionis sacrificia fierent, essent nihilominus per se virtutes. Attamen verus illa an malium occisio, & aspersio sanguinis, pinguedinumq; in cælio, si significationis rationem semoueas, nullam per se haberent virtutis rationem, & ideo hæc peculiariter dicuntur sacrificia, quasi non aliam promerentia quam religionis laudem. Argumenta igitur in contrarium allata, per has tres conclusiones dissoluntur. Probat enim officia aliarum virtutum esse, non intraneæ suapteque natura sacrificia, sed extrinsecus propter relationem in reuerentiam Dei. Quo tamen non obstantē, sacrificandi munus officium est specialis virtutis religionis.

Aristot.

Tertia conclusio.

Ad argumenta facta.

Primum argum.

Secundū argum. Paulus. Duplex sacrificij genus.

Prima conclusio.

Secundā conclusio. Paulus.